

НАШІ ГЕРОЇ

Вони — з паралельної реальності

Це — паралельна реальність неоголошеної та непотрібної громадянської війни, що розділила народ, міста, родини. Яка постійно вимагає нових жертв і її воліють зупинити мільйони людей.

Хтось мріє, а дехто бере до рук зброю та починає діяти, аби небо над головою знову було мирним. Не всі рвуться на передову добровольцями. Когось призивають служити за мобілізацією. Тут теж є два варіанти — або чоловік добросовісно йде на захист Батьківщини, або ж усіма засобами намагається відкараскатися від свого громадянського обов'язку.

Олексій Єфимов з Березівки обрав пе-

Та ж зелена трава... Те ж блакитне небо... Ті ж люди... Начебто все як завжди... Але не так... Бо будь-якої миті поряд з тобою може розірватися міна чи просвітить куля снайпера і ти заради того, аби вжити, розпластаєшся на асфальті, зростешся з ним, намагаючись стати невидимим. А бабця з місцевого населення, з якою тільки-но поділився хлібом, розвернеться та плюне слідком з прокльonom. І хлопець з найближчої вулиці вже не посміхнеться тобі, а націлить дуло автомата...

рший шлях. Тому, в минулому році, відсвяткувавши з рідними Міжнародний жіночий день, пішов до лав української армії. Як і інших мобілізованих його з друзями направили до «учебки». Так хлопець потрапив до Черкас. Після недовгого навчання — до Рогані. А далі, що не на є, у саме пекло війни на сході — в промзону біля Авдіївки, неподалік від Ясинуватовської дорожньої розв'язки, що стратегічно необхідна обом воюючим сторонам. І лише потрапивши туди, Олексій зрозумів, що життя поділилося на «до» і «після».

В першому залишилися батьки й дружина з сином, мирні будні та веселі усмішки. В другому — злість, ненависть і смерть. Вона чатує на свої жертви щохвилини. Її несуть осколки мінометних обстрілів та кулі ворожих снайперів. Одна з них наздогнала кращого друга, з яким хлопець потоваришував ще в «учебці». Проте, вони сумлінно виконували свою чоловічу роботу — утримували відбиту у ворога позицію. Виконували, не замислюючись про те — кому це потрібно та що буде далі?

— Взагалі, — говорить співрозмовник, — якби нам віддали наказ, то ми б зуміли відтіснити бойовиків далі. І сил би вистачило, і техніки. Але ж ми ретельно виконуємо мінську домовленість на відміну від тієї сторони. Вони нас із важких мінометів «поливають», а ми їм не відповідаємо не через те, що не маємо чим, а тому що не можна — угоду уклали, тож слід її виконувати.

Їм поталанило з командуванням. Недалеко кажуть, що будні солдат, в першу чергу, залежать від сумлінності командира. У них було все необхідне: від озброєння до продуктів. В бригаді хлопці вже отримали офіційний статус учасника бойових дій, завдяки вчасно підготованим комбригом документам. А в сусідніх підрозділах це лише планувалося.

Олексій може вважати себе щасливчиком. Адже за 14 місяців служби жодного поранення. Можливо, охороняла його молитва матері, яка щохвилини благала Бога зберегти життя її дитини. І одного разу почуття **Любові Єфимової** вилилися у вір-

шовані рядки, нехай й далекі від досконалості, проте щирі та емоційні:

Моє серденько і кровинонько моя,
Мої думки і помисли з тобою.
Чотири сина маю я,
Але ти на війні,
І серце матері не знає спокою.
Я плачу і душа моя болить,
Прошу, щоб ти живим вернувся з того «раю»

Прийди і прихились чолом хоча б на мить.

Авдіївко, тебе я проклинаю!
І плачу, і молюсь, і на колінах умоваю:
Будь ласка, хай синочок мій живе,
Ти збережи його і дай мені надію.
А без надії і моє життя помре,
Бо тільки цим живу, про це я тільки й мрію...

Пишаюся тобою, мій єдиний,
І кожна мить молю-благаю долю,
Ти там, мій соколе стоїш за Україну,
І я тебе зустріну як героя!

Ця зустріч відбулася нещодавно. Олексій повернувся у рідну оселю, до родини, яка понад рік хвилювалася за нього.

Він неохоче розповідає про пережите. Навіть на питання: «За що отримав медаль «За бойові заслуги»?» сухо відповів: «За хорошу службу». Війна ще болить... Будить ночами страшними снами, робить сумними очі та нагадує про загиблих побратимів. Проте, якщо Батьківщина знову покличе його на свій захист, Олексій не ховатиметься за спинами інших, без зайвих питань та пояснень. Заради того, аби його сину не довелося йти на передову...

Світлана Соловарова.

СПОРТ

Бокс

Майже два роки минуло відтоді, як за підтримки селищної ради в приміщенні БДЮТУ відкрився боксерський зал. Багато вихованців тренера **ЄВГЕНІЯ ДОНЦЯ** посьогодні вдячні йому за науку мужності. Він навірнув їх на шлях спорту, привив їм хоробрість і справжні життєві цінності. У своїй виховній діяльності **Євгеній Юрійович** знаходить індивідуальний підхід до будь-кого, наполегливо й методично навчає майстерності боксу, завжди по-батьківськи переживає та піклується про кожного з хлопчаків.

В кімнаті, де в молодшій та старшій групах займається 30 дітей, за рахунок батьків зроблено ремонт. Завдяки небайдужим людям: **Євгенію Красноручкому, Володимирі Волкодаву, Ігорю Шавкуну, Дмитру Петровському, Роману та Миколі Плутовим, Миколі Нечволоду, Михайлу Тумасяну, Валерію Зарубіну** сюди придбано ринг, боксерські мішки, пневматичну грушу, татами (48 кв. м), таймер, лапи, пояс для тренера, медболі. Наявність спеціального обладнання дозволяє як слід підготуватися до змагань і покращувати результативність на усіх рівнях.

Щоб потрапити на обласні та всеукраїнські змагання потрібно подолати безліч турнірів, відкритих рингів й отримати там необхідний досвід. Тож, проявивши характер та витримку, пройшли бойове хрещення юні боксери, що стануть достойною заміною старшому поколінню. Після декількох перемог на відкритому рингу **Даніл Кашуба, Дмитро Малейчик, Максим Корчуганов, Андрій Гелета** стали першими, а **Іван Макоєдов** — другим в турнірі до Дня перемоги в Ізюмі. Також юнаки повернулися переможцями і з Балаклії. В Ківшарівці Іван Макоєдов виборов золото, Максим Корчуганов — срібло на зустрічі пам'яті ліквідаторів аварії на ЧАЕС. В м. Чугув святкували перемогу Максим Корчуганов, Дмитро Малейчик, а Д. Кашуба виборов друге місце на турнірі з боксу пам'яті тричі Героя Радянського Союзу Івана Кожедуба.

Тренер та його вихованці висловлюють вдячність шевченківцям, які їх підтримують. Не суттєво, що не всі учні стали чемпіонами та призерами, адже цей вид спорту на завжди загартовує юні характери, відтворює волю, що знадобиться багатьом на життєвій стежині.

Так, минулоріч після впевненої перемоги в області **Богдан Безлепкін** посів другу сходинку у турнірі найсильніших боксерів-юніорів в місті Рівне, увійшовши до складу збірної команди країни. **Максим Корчуганов** теж потрапив туди, ставши срібним призером чемпіонату України серед юнаків в Ужгороді, де він три поєдинки виграв з явною перевагою, а в четвертому поступився місцевому спортсмену за очками.

Костя Донець став фіналістом Всеукраїнського молодіжного турніру, пам'яті заслуженого тренера України Б. Андреева в м. Харків і також увійшов до складу збірної команди нашої держави. **Андрій Гелета** виборов друге місце та **Іван Зарубін** став третім в чемпіонаті області.

В цьому році М. Корчуганов посів перше місце в обласних змаганнях, але, на жаль, не продемонстрував результатів на чемпіонатах України в Одесі та Нікополі.

К. Донець впевнено виграв чемпіонат області серед молоді, а на всеукраїнській першості поступився супернику з Києва не без допомоги суддів.

Футбол

Стартувала першість з футболу сезону-2016. Прикро, але з кожним роком, кількість команд-учасниць зменшується. Тільки за останній період з футбольної карти району зникли **Василенкове, Гетьманівка, Новомиколаївка, Волоська Балаклія, Старовірівка**. Одні припиняють своє існування через байдужість керівників, інші через відсутність молоді, а, можливо, і бажання.

На сьогодні восьмеро учасників уже зіграли три тури першості. Спочатку цікавими були поєдинки Безм'ятежне-Петрівка та Великі Хутори-Борівське, які закінчилися з однаковими результатами (2:3) на користь гостей. Шевченкове й Гроза перемогли своїх суперників Аркадівку та Сподобівку з переконливішим результатом.

У другому турі принципово очікувалася гра між грознянами та шевченківцями. Господарі вели у рахунку (2:1), але в ході зустрічі втратили перевагу і останні перемогли (5:2). Петрівці й борівчани, які вважаються претендентами за чемпіонське звання, також подолали сподобівчан і безм'ятежанських футболістів — 12:1 та 5:0 відповідно.

Велихуторяни здобули перемогу над сусідами — аркадянами (3:0). Останніми зіграли Великі Хутори-Гроза — 1:1, Петрівка-Борівське — 4:0. Не з'явилися футболісти зі Сподобівки та Аркадівки. Після цього по 9 очок мають Шевченкове й Петрівка.

У кінці травня на базі Харківської державної зооветеринарної академії, у рамках обласних щорічних змагань «Спорт протягом життя» відбувся фізкультурно-патріотичний фестиваль школярів «**Козацький гарт**».

Серед 36 команд із загальною кількістю 432 учасника наші земляки-новомиколаївці — вибороли друге місце.

Як переможці районного етапу юнаки та дівчата показали відмінні результати у таких видах: стрибки у довжину, човниковий біг, перетягування канату, стрибки зі скакалкою, спортивна естафета, вікторина з історії України, козацтва та олімпійського руху.

Це достойне завершення напруженого спортивного сезону. Й справжній доказ того, що невмируща ні слава, ні воля нашого народу, ні дух український.